

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน

สนธยา แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王决

ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์
ราชันทะเลฟ้า

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝
王决

ENTER

ทดลองอ่าน

ฟ้าลั่นกรรค์

ราชันทะลุฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 3

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่ แปล

《帝王诀》 Vol. 03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程
(Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by 北京天下书盟文化传媒股份有限公司 (Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司 (Storm & Stress Publishing Co., Ltd.)
& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2621-2

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

www

กรดาชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

พูดถึงยอดกุนซือในประวัติศาสตร์จีน เชื่อได้ว่าเราๆ ต้องมีชื่อติดหูกัน อยู่บ้าง และส่วนใหญ่คงเป็นคนในยุคสามก๊กอย่างจูก่อเหลียง (ขงเบ้ง) ที่คอยช่วยงานหลิวเป่ย์ (เล่าปี่) หรือใครเคยอ่านความลับแห่งสามก๊กของเอ็นเธอร์นิวส์ ก็คงมีชื่อของชื่อหมาอี๋ (สูมาอี๋) และกัวจยา (กวยแก) แวบขึ้นมา แต่ในทุกยุคทุกสมัยล้วนมียอดคน ซึ่งในผ้าสุวรรณค์ ราชันทะเลลูฟี่ซึ่งดำเนินอยู่ในยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้นเล่มนี้ เราก็จะารู้แล้วว่ายอดกุนซือเสนาธิการผู้หนึ่งที่ถึงอึ้งมิงนับถือหนักหนาอย่างหวังเหมิงทำอะไรได้บ้าง แล้วจะสมราคาที่ถึงอึ้งมิงสู้อุตสาหะไปเยี่ยมเยียนหลายครั้งหลายคราหรือไม่ การรบที่ไม่เพียงพึ่งพากำลังทหาร แต่ใช้สติปัญญาจุ่มจ่อมจะเป็นอย่างไร แค่คิดก็น่าตื่นเต้นแล้ว อ่ารอช้า ไปดูกันเลยดีกว่า!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เกี่ยวกับนักเขียน

สุ่ยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิเมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้ชื่อนามปากกาว่า 'สุ่ยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

มูหรงเค่อ (ค.ศ. 321-367) ชื่อรองเสวียนกง ชนเผ่าเซียนเปย เป็นบุตรคนที่สี่ของจักรพรรดิเหวินหมิงตี้มูหรงฮวงแห่งแคว้นเจียนเยียน (เยียนก่อน) และเป็นน้องชายของจักรพรรดิจิ่งเจาตี้มูหรงจวิน เป็นนักปกครองและนักการทหารยอดอัจฉริยะแห่งเจียนเยียน อนุชนรุ่นหลังยกย่องให้เป็นหนึ่งในสิบแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้น ประวัติศาสตร์บันทึกว่ามูหรงเค่อละเอียดรอบคอบ ถือสัจจะและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มาตั้งแต่เล็ก สุขุมลุ่มลึกอย่างยิ่ง เมื่ออายุสิบห้าปีก็เริ่มบังคับบัญชากองกำลัง พิษิตได้สู้ศึกเหนือคว่าซัยชนะหลายต่อหลายครั้ง ยศตำแหน่งสูงสุดถึงไท่ไจ้ (อัศวมหาเสนาบดี) กุมอำนาจปกครองทั้งหมดทั้งหมด แต่ไม่มีความเห็นแก่ตัวแม้เพียงน้อย ดูแลความสงบเรียบร้อยของราชสำนัก ใส่ใจในวิธีการและผลสำเร็จของการทำงาน ถือเป็นเสาหลักของราชวงศ์เจียนเยียน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ดาบวิเศษออกจากตา

รัชศกหย่งชิ่งปีที่สามแห่งราชวงศ์หมิง เวียดนาม เดือนหก วันที่หนึ่ง ตามปฏิทินจันทรคติ

เห็นได้ชัดว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีจากทัพใหญ่ของแม่ทัพมู่หรงเค่อแห่งแคว้นเยียน กองกำลังทหารปิงโจวที่อยู่ภายใต้การบัญชาการของจางผิงแม่ทัพอาวุโสแห่งแคว้นโฮ่วจ้าวก็ไม่อาจทำอะไรได้

ไม่ว่าทัพเยียนจะเคลื่อนไปถึงที่ใด กองกำลังทหารปิงโจวก็ได้แต่ตั้งอาวุธยอมแพ้อยู่ตลอด เพียงไม่กี่วันป้อมสกุลนักร้อยบนดินแดนปิงโจวก็ตกเป็นของแคว้นเยียน จูเก๋อเซียงแม่ทัพเจิ้งซี (พิชิตประจิม) ของจางผิงถึงขนาดยกป้อมหนึ่งร้อยสามสิบแปดป้อมให้แคว้นเยียน ทั้งที่ยังไม่ทันได้ออกรบ มู่หรงเค่อไม่เพียงมอบเงินบำรุงขวัญให้บรรดาแม่ทัพและทหารที่ยอมสวามิภักดิ์เหล่านั้น แต่ยังให้ทหารชั้นสูงพวกนั้นมียศมีตำแหน่งเช่นเดิม การกระทำของเขาช็อกใจชาวบ้านละแวกปิงโจว ได้มากโข

ด้วยเหตุนี้จึงจำฝังที่ปักหลักอยู่ที่ปึงโจวจึงล้มเลิกความคิดที่จะต่อต้าน หลังนำกองกำลังทหารสามพันกว่านายถอยไปอยู่ที่ฝั่งหยางได้ไม่นานก็ยอมสวามิภักดิ์ต่อมู่หรงเค่อ กองกำลังแคว้นเยียนไม่เพียงแทบไม่เสียหาย แต่ยังได้ปึงโจวมาไว้ในกำมือง่ายดาย

มู่หรงเค่ออาศัยจังหวะนี้นำกองกำลังที่ได้รับชัยชนะของตนเข้าปิดล้อมเยี่ยเฉิงเมืองหลวงของหฺวันเว่ย ทว่าเพราะกำแพงเมืองเยี่ยเฉิงแข็งแรง ท้าพเยียนเองก็ไม่ชำนาญในการเข้าโจมตีเมือง หลังบุกโจมตีอยู่เป็นนานแต่ก็ไม่สัมฤทธิ์ผล สุดท้ายจึงได้แต่คุมเชิงกันอยู่อย่างนั้น

ในเวลาเดียวกันตัวนคานที่ครอบครองดินแดนซิงโจวจ เพราะสูญเสียใหญ่หลวงจึงตัดสินใจทำตามคำแนะนำของแม่ทัพใหญ่อูเหมิงปิดล้อมเส้นทางเชื่อมต่อเขาไท่ซานกับจีหนาน หมายถึงตายถึงอี่หมิงไว้บนเขา

ท้าพเยียนยังไม่บรรลุมารกิจสยบดินแดนทางตอนเหนือของแม่น้ำหวงเหอ ตัวนคานเองก็ยังไม่โจมตีรุกคืบเข้ามา ทำให้ถึงอี่หมิงมีโอกาสพัฒนากองกำลังของตน ภายใต้การนำของถึงอี่หมิง พวกทหารกับชาวบ้านบนเขาต่างร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่ง หลังพยายามกันอยู่สิบกว่าวันในที่สุดพวกเขาก็สร้างเตาหลอมเหล็กเตาแรกได้สำเร็จ

หลังเตาหลอมสร้างเสร็จ ถึงอี่หมิงก็ให้คนขนแร่เหล็กกับถ่านหินมาจากเหมือง ลงมือหลอมเหล็ก

วันแรก ตะวันฉายแสงร้อนแรง งานต่างๆ บนเขาต่างหยุดลงเป็นการชั่วคราว หวังเหมิงตั้งเครื่องสักการะภูตผีและเทพเจ้าไว้รอบๆ เตาเผา มีเด็กผู้ใหญ่จำนวนมากเข้ามาห้อมล้อมมุงดู

ถึงอี่หมิงไม่สนใจพิธีกรรมเช่นไหว้อะไรพวกนั้นเลยสักนิด เขาเฝ้าตรวจสอบไปตามรอยต่อต่างๆ ดูว่ายังมีอะไรขาดตกบกพร่องบ้างหรือไม่

เตาหลอมนี้เขาออกแบบด้วยตัวเอง ด้านล่างเป็นที่ว่างขนาดใหญ่ ภายในเต็มไปด้วยไม้พินกับฟางหญ้าแห้งที่ลุกติดไฟได้ง่าย อีกทั้งยังมี ถ่านหินอีกจำนวนหนึ่งป้อนไว้ ที่อยู่ด้านบนคือปล่องควันยาวสูง ประมาณตึกสามชั้น

ที่อยู่รอบเตาหลอมยังมีกล่องหีบลมอีกสี่กล่อง หวงต้า หวงเอ๋อร์ หลี่เหล่าชื่อยี่นล้อมกล่องหีบลมอยู่รอบจุดเตาหลอม

เตาหลอมถูกอบด้วยไฟต่ำอยู่ระยะหนึ่งก่อนแล้ว ตอนนี้แค่รอ จุดไฟเท่านั้น ช่างช่องเตมวัตตุดิบมีทหารถือพลั่วเหล็กยื่นกันอยู่เป็น จำนวนมาก พร้อมโยนถ่านหินเหล็กเข้าไปในช่องทุกเมื่อ

หลังพิธีเช่นไหว้จบสิ้น หวังเหมิงก็เดินไปหยุดอยู่ข้างถังอี่หมิง พุดอย่างนอบน้อม "นายท่าน ทุกอย่างพร้อมแล้ว เหลือแค่จุดไฟเท่านั้น"

ถังอี่หมิงพยักหน้า ตะโกนบอกทหารที่อยู่ข้างๆ "เอาคบไฟมา!"

ทหารที่ยื่นอยู่อีกด้านยื่นคบไฟที่เตรียมไว้แล้วให้ถังอี่หมิง เขา ลงมือจุดคบไฟด้วยตนเอง ก่อนจะเดินตรงไปยังช่องเตมวัตตุดิบ โยนคบไฟที่ลุกติดไฟนั้นเข้าไปด้านใน

ในเตาล้วนแต่เป็นวัตตุดิบไฟง่าย พอเจอประกายไฟเข้าก็ลุกไหม้ ขึ้นทันที เปลวไฟลุกลามซำๆ กลิ่นกินวัตตุดิบติดไฟในเตา

เพียงไม่นาน เปลวไฟร้อนแรงก็ลุกโชนเผาไหม้ถ่านหินที่อยู่ภายใน

เปลวไฟคุโชนมากขึ้นทุกที ควันดำลอยขึ้นเหนือเตาหลอมซำๆ ครั้นควันดำก่อตัวหนาขึ้น ถังอี่หมิงก็โบกมือตะโกน "หวงใหญ่ หวงเล็ก สูบหีบลม"

"ขอรับ!" หวงต้า หวงเอ๋อร์ขานรับพร้อมกัน

หวงต้า หวงเอ๋อร์ หลี่เหล่าชื่อสูบหีบลมพร้อมกัน เร่งเปลวไฟ ในเตาเผาให้ยิ่งไหม้กระพือ เพียงไม่นาน ถ่านหินสีดำก็เรืองแสงสีแดง

ควันลอยออกมาจากปล่องมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเริ่มเบาบางลง ในเวลาไม่นาน แสงไฟสีแดงฉานฉายลอดออกมาพร้อมกับฝุ่นละออง ที่ลอยละล่องไปในอากาศ

ยิ่งกล่องหีบลมถูกสูบอัดเร็วขึ้นมากเท่าไร เปลวไฟภายในเตาก็ยิ่ง ลุกสูงมากขึ้นเท่านั้น หลังประเมินว่าเผาได้พอสมควรแล้ว ถึงอึ้งหิมิง ก็ตะโกนบอกพวกหูเยียนที่ยืนอยู่ข้างช่องเดิมวัดตุติบ "ได้แล้ว เดิม วัดตุติบลงไป!"

หูเยียนตอบรับ นำผู้คนลงมือเดิมถ่านหินลงไปในเตาเผา หลังเดิมถ่านหินเสร็จ พวกเขาก็เดิมแร่เหล็กกับหินปูนขาวที่ กองอยู่ข้างๆ เข้าไป แร่เหล็กกับหินปูนขาวถูกทุบจนกลายเป็นก้อนเล็กๆ หลังเดิมพวกมันลงไปประมาณสิบสองตัน* เมื่อแร่เหล็กกับหินปูนขาว ผสมเข้าด้วยกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็หยุดมือ

งานเดิมวัดตุติบดำเนินไปช้าๆ อยู่หลายชั่วยาม ใครเห็น้อยก็ ผลัดเปลี่ยนเอาคนอื่นเข้ามาทำแทน วนเวียนซ้ำไปซ้ำมาเช่นนี้ไม่มีหยุด เห็นพวกทหารทำงานเหน็ดเหนื่อยเช่นนั้น ถึงอึ้งหิมิงก็อดบอกรับ ตัวเองไม่ได้ ดูท่าต้องคิดหาวิธีสักหน่อยแล้ว ฟิงพาแต่แรงงานคนแบบนี้ คงไม่ไหว ต้องสร้างสายพานลำเลียงอะไรพวกนั้นขึ้นมา จะได้ประหยัด กำลังคนควบคุมดูแลเตาหลอม

"นายท่าน พวกเราต้องเผาไปอีกนานเท่าใด" หวังเหมิงที่ยืนอยู่ ข้างๆ ถาม

ถึงอึ้งหิมิงตอบ "งานหลอมเหล็กจำเป็นต้องใช้เวลา บางที่อาจนานมาก ยิ่งไปกว่านั้นนี่ยังเป็นครั้งแรกอีก เช่นนี้แล้วกัน ท่านให้คนอื่นกลับไปก่อน ข้าจะทิ้งทหารสองร้อยนายเฝ้าที่นี่ไว้ พรุ่งนี้เข้าค่ายแหวะมาดูผลลัพธ์"

* ตัน มาตราชั่งโบราณของจีน ในสมัยเว่ยจิ้น 1 ตันหนักประมาณ 26.7 กิโลกรัม

หวังเหมิงพยักหน้า "นายท่าน หลายวันมานี้ท่านยุ่งอยู่กับการสร้างเตาหลอมจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน เช่นนี้มิสู้มอบหมายที่นี้ให้ข้าดูแล นายท่านจะได้กลับไปพักผ่อน"

"ไม่ได้ เรื่องนี้พวกท่านไม่เข้าใจ ข้าถึงต้องดูแลเอง หากเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น ความพยายามตลอดหลายสิบวันมานี้มิเท่ากับสูญเปล่าหรือ" ถึงอึ้งหิมิงพูด

"ทว่านายท่านเป็นผู้นำชาวบ้านนับหมื่น ร่างกายต้องแบกรับภาระหนาหนัก หาก..." หวังเหมิงเตือน

"ฮ่าๆ ท่านกุนซื่อวางใจเถอะ ไม่มีหากอะไรทั้งนั้น ข้ารู้จักดูแลตัวเอง หลายวันมานี้ท่านกับพวกหวงต้าฝีกทหารเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่เหนื่อยหัวหน้าของคนอื่นๆ หรือก็ไม่มีใครได้อยู่ว่าง พวกท่านล้วนเป็นขุนนางผู้สร้างคุณูปการใหญ่หลวง มีภาระหน้าที่สำคัญต่างๆ ต้องแบกรับสมควรพักผ่อนให้มากถึงจะถูก" ถึงอึ้งหิมิงกล่าว

หวังเหมิงได้แต่ตอบ "นายท่าน เช่นนั้นเที่ยงคืนข้าจะมาเปลี่ยนเวรกับท่าน"

"ไม่ต้อง ท่านกุนซื่อกลับไปพักผ่อนให้สบายเถอะ ท่านเองก็เหนื่อยมามากแล้ว" ถึงอึ้งหิมิงยื่นกราน

หวังเหมิงจนปัญญา "เช่นนั้นข้าขอตัว นายท่านรักษาตัวด้วย"

ถึงอึ้งหิมิงโบกมือ "ไปเถอะๆ"

หวังเหมิงหันหลังเดินไปออกกับพวกชาวบ้านที่มามุงดูให้แยกย้ายกันกลับที่พัก หลังเขาที่คึกคักอยู่แต่เดิmjู่ๆ ก็กลับกลายเป็นสงบเงียบ

เตาหลอมลูกใหม่อยู่เกือบตลอดทั้งวันทั้งคืน เช้าวันที่สอง หวังเหมิงพาคนมาอีกครั้ง ถึงอึ้งหิมิงให้คนจุดเตาเผา พอเห็นความร้อนของเตาเผาสูงได้ที่ก็ให้คนเคลื่อนหินที่ปิดอยู่ตรงช่องปล่อยเหล็กเหลวออก

พร้อมใช้แท่งเหล็กยาวๆ เชี่ยวเอาดินเหนียวที่อุดอยู่ออก ปล่อยเหล็กเหลว สีแดงส้มไหลตามร่องที่อยู่บนพื้นผ่านเตาอุ่นลม ก่อนจะปล่อยให้ไหลเข้าไปในเตาเผา

เสียงร้องตะโกนยินดีดังกระหึ่ม หลังทำงานเหน็ดเหนื่อยยาวนาน ต่อเนื่องกันอยู่สิบกว่าวัน ในที่สุดผลลัพธ์ของความเหน้อยากก็ปรากฏขึ้น ต่อสายตา แล้วเช่นนี้จะไม่ให้พวกเขาตื่นเต้นดีใจได้อย่างไร!

ถึงอึ้งหึงไม่มีเวลาตะโกนดีใจดีใจ พอเห็นว่าได้ที่แล้ว เขาก็รีบใช้ ก้อนหินกับโคลนปิดขวางช่องปล่อยเหล็กเหลว ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะในเตาเผาบรรจุเหล็กเหลวได้ปริมาณจำกัด หลังเหล็กเหลวไหลเข้าไปในเตาเผา ถึงอึ้งหึงก็เปิดประตูเตา เพราะปล่องควันสูงๆ คอยช่วยสูบลม หลังเปลวไฟพุ่งลามออกข้างนอกครั้งหนึ่งมันก็หดกลับเข้าไปในเตา เปลวไฟร้อนแรงลูกลามเผาไหม้อยู่บนเพดานเตา ส่งสะเก็ดร้อนอยู่กับเหล็กเหลวบนท้องเตาเกิดเป็นประกายแสงวูบวาบ

"โจวซวง อีกเดียวพอข้าเรียก เจ้าก็รีบคืบเอาก้อนเหล็กออกมา ตีมันลงบนแท่นตีเหล็กที่เตรียมไว้ แสดงฝีมือช่างตีเหล็กของเจ้าออกมา!" ถึงอึ้งหึงตะโกนบอกโจวซวง

โจวซวงพยักหน้าหนักแน่นพลางขานตอบ "นายท่านวางใจได้!"

ถึงอึ้งหึงยื่นแท่งกวนเหล็กยาวๆ เข้าไปในเตาหลอม กวนเหล็กเหลวที่อยู่ภายใน เมื่อเหล็กเหลวที่มีความร้อนสูงสัมผัสกับอากาศบริสุทธิ์ สารคาร์บอนเนียมที่อยู่ภายในก็ทำปฏิกิริยากับออกซิเจนในอากาศทันที ไม่เพียงเกิดฟองอากาศ แต่ยังปลดปล่อยพลังงานความร้อนขนาดใหญ่ ออกมาอีกด้วย

เหล็กเหลวเดือดปุดๆ กากที่ดูไม่ต่างอะไรกับกากเต้าหู้ลอยแยก ออกจากเหล็กหลอม กองซ้อนกันอยู่อีกด้าน เนื่องจากความร้อนของ

เหล็กเพิ่มสูงขึ้นทีละน้อย จุดหลอมเหลวของมันจึงพลอยสูงตามไปด้วย เหล็กเหลวที่กระเพื่อมไหวเริ่มกลายเป็นวัตถุแข็งไปทีละนิด ก่อนจะจับตัวเป็นก้อนกลายเป็นเหล็กหล่อกระด้ากระด้าง

ถึงอิ๋หมิงใช้แท่งกวนเขี่ยก้อนเหล็กนั้นมาที่ปากเตา ก่อนตะโกนเสียงดัง "โจวซวง! ได้เวลาแล้ว"

พอได้ยินถึงอิ๋หมิงตะโกน โจวซวงก็รีบใช้คีมคีบเหล็กก้อนนั้น ออกมาวางลงบนแท่นตี แล้วหวดด้วยค้อนเหล็กเสียงดังสนั่น

โจวซวงหวดกระหน่ำค้อนเหล็กอย่างต่อเนื่อง ประกายไฟกระเด็น แลบลปลาบไปทั่ว เพียงไม่นานนากที่อยู่ด้านในก็ถูกเค้นออกมา ปลิวกระเด็นกลายเป็นสะเก็ดไฟ ปริมาตรของมันเริ่มหดเล็กลง สีที่เคยแดงส้มก็เริ่มหมองลงทีละน้อย สุดท้ายก็กลายเป็นแท่งเหล็กแท่งหนึ่ง โจวซวงวางแท่งเหล็กลงบนเตาเผาที่อยู่อีกด้านเพื่อเพิ่มความร้อนรอตีเหล็กใหม่อีกรอบ ขณะเดียวกันก็คีบแท่งเหล็กอีกแท่งที่อยู่ในเตาเผา ออกมาทำแบบเดิมซ้ำอีกราว

หวงต้าดูอยู่ข้างๆ พอเห็นถึงอิ๋หมิงเหนื่อยจนแทบไม่ไหว ก็รีบเข้าไปรับเอาแท่งกวนในมือถึงอิ๋หมิงมาถือไว้ "นายท่าน! ท่านเหนื่อยมากแล้ว พักสักครู่เถอะ ที่นี้ข้าจัดการเอง!"

"เจ้ากับโจวซวงต้องทำงานประสานกันให้ดี!" ถึงอิ๋หมิงตะโกนก่อนมอบแท่งกวนเหล็กในมือให้หวงต้า

ถึงอิ๋หมิงไปนั่งอยู่อีกด้าน มองดูหวงต้าลงมือทำงานเลียนแบบตนเอง ปากก็พร่ำชี้แนะไม่หยุด เพียงไม่นาน หวงต้าเองก็เหนื่อย หวงเอ๋อร์เข้ามารับงานในมือหวงต้าต่อ ทุกคนต่างสลับผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาทำงาน

หลิวซานพาคนจำนวนหนึ่งคอยเติมถ่านหินกับถ่านไม้เข้าไป

ในเตา ภายใต้อเสียงตะโกนดั่งลั่นของถังอิ๋หมิง กากถูกตักออกตรงตามเวลาที่กำหนด เพียงไม่นาน บนพื้นก็เต็มไปด้วยแท่งเหล็กที่ตีออกมาได้ ปริมาณน่าจะมีสักราวๆ พันกว่าชิ้น

"เร็วจริงๆ!" หวงต้าปาดเหงื่อพูดอย่างตื่นเต้น

ถังอิ๋หมิงมองดูวัตถุดิบที่ลดลงที่ละน้อย หัวคิ้วขมวดเข้าหากันก่อนตะโกน "เถาเป้า มาสิ"

"นายท่าน ท่านเรียกข้า?" พอได้ยินถังอิ๋หมิงเรียกหา เถาเป้าก็วิ่งรี่เข้ามา

"เจ้ารีบลงเขา บอกหวังเจียนกับหวังชายที่อยู่ที่นี่เมืองถ่านหินกับเหมืองเหล็กว่าวัตถุดิบที่นี่ใช้เจียนหมดแล้ว ให้พวกเขาหยุดงานเหมืองชั่วคราว ถ้าเสียงวัตถุดิบทั้งหมดมาที่นี่ ถังอิ๋หมิงมอบหมายงาน

ถังอิ๋หมิงตะโกนเสียงดั่งลั่นขึ้นอีกครั้ง "โจวซวง!"

โจวซวงในเวลาที่กำลังพักผ่อนอยู่อีกด้าน พอได้ยินถังอิ๋หมิงเรียกก็วิ่งตรงเข้ามาทันที "นายท่าน ท่านเรียกข้า?"

"เจ้าเป็นช่างตีเหล็ก ตอนนี้พวกเขาต่างรู้วิธีหลอมเหล็กแล้ว เจ้าใช้เหล็กหล่อพวกนั้นดีอาวุธได้หรือไม่" ถังอิ๋หมิงถาม

โจวซวงตอบ "นายท่าน ท่านต้องการอาวุธอะไร"

ถังอิ๋หมิงคิด "ข้าอยากได้ดาบสักเล่ม เจ้าตีได้ใช่หรือไม่"

"นายท่าน ดาบมีดาบเหล็ก ดาบเหล็กกล้า ดาบเหล็กกล้าบริสุทธิ์ ดาบเหล็กกล้าเนื้ออ่อน ดาบเหล็กกล้าทมิฬ ดาบวิเศษ รวมทั้งหมดหกระดับ เหล็กหลอมนานกลายเป็นเหล็กกล้า เหล็กกล้าหลอมนานกลายเป็นเหล็กกล้าบริสุทธิ์เนื้ออ่อน หากหลอมต่อไปจะกลายเป็นเหล็กทมิฬ หากหลอมซ้ำอีกถึงตอนนั้นมันก็จะกลายเป็นเหล็กวิเศษ คนทั่วไปจะรู้ก็แต่การตีดาบเหล็กกับดาบเหล็กกล้า ส่วนดาบเหล็กกล้า

บริสุทธินั้นตีสิบเล่มเสียหายเก้าเล่ม ดาบเหล็กกล้าเนื้ออ่อนตีร้อยเล่มเสียหายเก้าสิบเก้าเล่ม ส่วนดาบเหล็กกล้าทมิฬกับดาบวิเศษนั้นถือเป็นดาบหายาก ไม่ทราบว่านายท่านต้องการดาบชนิดใด" โจวซวงถาม

ได้ยินโจวซวงพูดเข้าอกเข้าใจเรื่องดาบตีเช่นนั้นถึงอึ้งหิมิงก็ถามขึ้น "แน่นอนว่าข้าย่อมต้องอยากได้ดาบวิเศษที่ตัดทองเฉือนหยกได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเจ้าตีดาบชนิดใดเป็น"

"นายท่าน ตระกูลข้าเป็นช่างตีเหล็กมาหลายต่อหลายรุ่น ทักษะการหลอมดาบหรือก็ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อถึงรุ่นข้า แม้จะยังไม่อาจจัดเป็นตระกูลช่างดาบเลี้ยงชีพได้ ทว่าข้าเองก็ปรารถนาจะมีโอกาสได้ดีดาบวิเศษให้นายท่านสักเล่ม เพียงแต่อาจใช้เวลานาน อยู่สักหน่อย อีกทั้งยังต้องการคนที่มีทักษะการหลอมเหล็กคอยช่วยด้วย" โจวซวงตอบ

ถึงอึ้งหิมิงหัวเราะเสียงดัง "ได้ เรื่องนี้ไม่ยาก ชาวบ้านบนเขาไท่ซานมีชื่อเสียงว่าหมั่น ในหมู่พวกเขาต้องมีช่างเหล็กแน่ ข้าจะช่วยเจ้าหาลูกมีอดีๆ สักหลายๆ คนช่วยเจ้าตีดาบวิเศษ อย่างไรก็ตามพวกเราก็ไม่ขาดแคลนวัตถุดิบอยู่แล้ว"

"ขอรับ นายท่าน ไม่ทราบว่าท่านต้องการดาบด้ามสั้นหรือด้ามยาว" โจวซวงถาม

ถึงอึ้งหิมิงคิดในใจ ดาบด้ามยาวคงไม่ต่างอะไรกับดาบจ้าวที่กวนอวี่ (กวนอู) ใช้ ดาบประเภทนั้นใช้ยาก สู้ดาบด้ามสั้นที่ฉวยคว้าได้ทันทีที่มือไม่ได้

"ข้าต้องการดาบด้ามสั้น ยาวสักประมาณด้ามกระบี่เท่านั้น ก็ได้แล้ว" ถึงอึ้งหิมิงตอบ

โจวซวงบอก "เช่นนั้นข้าจะไปเตรียมการเดี๋ยวนี้"

"ดี ใช่แล้ว เจ้าต้องการลูกมือสักกี่คน"

"ความจริงแค่สามคนก็พอแล้ว ทว่าการตีดาบวิเศษใช้เวลา
มากกว่าปกติ ฉะนั้นข้าอยากได้ลูกมือมากสักหน่อย" โจวซวงตอบ

ถึงอึ้งหิมิงพยักหน้า "เช่นนั้นคืนนี้เจ้าก็พักผ่อนสั่งสมเรี่ยวแรงกำลัง
ให้ดี พรุ่งนี้เริ่มลงมือตีดาบวิเศษให้ข้า"

"เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน!" โจวซวงกล่าวอำลानอบน้อม

ถึงอึ้งหิมิงให้หวังเหมิงตามหาช่างเหล็กในหมู่บ้านอยู่
หลายวัน สุดท้ายก็รวบรวมคนที่เคยเป็นช่างเหล็กได้ร้อยกว่าคน ถึงอึ้งหิมิง
ตัดสินใจรับพวกเขาทั้งหมด ในสมองคิดอยากเปิดโรงผลิตอาวุธให้
โจวซวงเป็นหัวหน้าเสียให้รู้แล้วรู้รอด

วันถัดมา ถึงอึ้งหิมิงพาช่างเหล็กทั้งหมดไปพบโจวซวง โจวซวงเลือก
คนแค่สิบกว่าคนมาช่วยเขาตีดาบวิเศษ ส่วนคนอื่นๆ ให้ไปสร้างแท่น
ตีเหล็ก ผลิตอาวุธ

ถึงอึ้งหิมิงจับตาตุ๊กการฝึกทหารใหม่ไปพร้อมกับสถานการณ์ภายใน
โรงผลิตอาวุธ

สามวันต่อมา ทนวนงเดือนเหล็กกล้าบริสุทธิ์จำนวนสามร้อยเล่ม
ก็ถูกตีขึ้นเป็นที่เรียบร้อย ทนวนทั้งสามร้อยเล่มนี้แข็งแกร่งคมกริบกว่า
อาวุธที่พวกเขาเคยใช้อยู่แต่เดิม ทว่าเพราะพวกมันสร้างขึ้นจาก
เหล็กกล้าจึงหนักมีอยู่มีใช้น้อย น้ำหนักเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณยี่สิบซั่ง

ทนวนงเดือนสามร้อยเล่มนั้นทำถึงอึ้งหิมิงตื่นตื่นดีใจอย่างมาก
เพราะทนวนงเดือนที่กองกำลังฉีหัวไฉ่นอกจากปลายทวนที่ทำจากเหล็ก
แล้ว ด้ามทวนล้วนทำจากแท่งไม้กลมๆ ถูกฟันขาดได้ง่าย ทว่าทวน
พวกนี้ตีขึ้นจากเหล็กกล้าทั้งเล่ม ยามถือพวกมันลงสนามรบเช่นฆ่าศัตรู

พวกหวงตั๋ยอ้มไม่ต้องกังวลกลัวว่าทวนจะถูกอีกฝ่ายฟันขาดอีก

"โจวซวง ดาบวิเศษทำไปเท่าใดแล้ว" หลังตรวจดูทวนทั้งสามร้อยเล่ม เรียบร้อย ถึงอึ้งหิมิงก็หันไปตามโจวซวง

"เรียนนายท่าน เพราะในเตามีไฟลูกใหม่ไม่ขาด งานสร้างอาวุธ จึงเป็นไปโดยสะดวก คาดว่าน่าจะสำเร็จสมบูรณ์ภายในวันนี้" โจวซวงตอบ

ถึงอึ้งหิมิงตื่นเต้นดีใจ "ลำบากเจ้าแล้ว เช่นนั้นคืนนี้ข้าค่อยมาดูใหม่" ตกค่ำ ถึงอึ้งหิมิงมาจริงดังคำ ในเวลานี้โจวซวงกับช่างเหล็กอีกสองคนกำลังทำงานอยู่ คนหนึ่งควงค้อนใหญ่ อีกคนใช้ค้อนเล็ก ส่วนอีกคนใช้คีมเหล็กคืบดาบที่ตีขึ้นเป็นรูปเป็นร่างแล้วเอาไว้

โจวซวงจ้องมองดูเปลวไฟร้อนระอุภายในเตา ครั้นตัวดาบถูกเผา จนถึงระดับความร้อนที่ต้องการ เขาก็ชักดาบออกมารวดเร็ว บัดเอาดิมที่อยู่ทางด้านบนทิ้ง แฉ่เขยาลงไปในน้ำหลายต่อหลายครั้ง หลังชุบไฟ แฉ่น้ำเสร็จ ดาบก็แข็งตัว

หลังชุบไฟแฉ่น้ำแล้วยังต้องอบคืนไฟ คือการนำดาบไปเผาไฟ อีกครั้งจนหยดน้ำที่ผิวด้านบนเดือดเฝ้า แล้วค่อยๆ เย็นตัวลงที่ละน้อย วิธีการเช่นนี้จะทำให้เหล็กเหนียวมากยิ่งขึ้น ขั้นตอนเหล่านี้ล้วนแต่พิถีพิถัน เสร็จแล้วยังต้องใช้หินลับที่ใช้ในการตีดาบเป็นการเฉพาะ ชัดให้ขึ้นคม หลังจากนั้นก็ให้ช่างขัดผิวของมันซ้ำอีกรอบ ก่อนจะประกอบเข้ากับด้ามเพื่อทำการทดลองดาบ เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นก็นำมันสอดเก็บเข้ากับฝักดาบที่เตรียมไว้ เพียงเท่านั้นขั้นตอนการตีดาบวิเศษก็เป็นอันสิ้นสุด

โจวซวงแฉ่ดาบวิเศษที่ดีเสร็จลงในน้ำเย็นอยู่เป็นนานกว่าจะเอามันขึ้น หลังจากสอดเก็บมันเข้าฝักดาบเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ประคอง

วางมันลงตรงหน้าถึงอึ้งหิม

"นายท่าน เชิญลองดาบวิเศษได้!" โจวซวงพูดน้ำเสียงแจ่มชัด
ถึงอึ้งหิมยื่นมือออกไปรับดาบ ทันทีที่ดาบถึงมือ เขาก็รู้สึกได้ถึง
ความร้อนที่ยังสะสมอยู่บนตัวดาบ ถึงอึ้งหิมชักมันออกจากฝัก ปรากฏแสง
เย็นเยียบวาดผ่านรัตติกาลมืดมิด

"นายท่าน เชิญลองดาบ!" โจวซวงคว้าทวนเหล็กกล้าเล่มหนึ่ง
ขึ้นมาถือไว้ตรงหน้าถึงอึ้งหิม

ถึงอึ้งหิมชูดาบวิเศษฟันใส่ทวนเหล็กกล้าอย่างรวดเร็ว เสียง
กังวานใสดังขึ้นเสียงหนึ่ง ทวนเหล็กขาดเป็นสองท่อน

"ฮ่าๆ! ใช้ดาบวิเศษจริงๆ!" ถึงอึ้งหิมร้องอย่างยินดีขณะมองดู
ดาบวิเศษในมือ ตัวดาบไม่มีอะไรบุบสลายแม้แต่น้อย

"ยินดีด้วยนายท่าน!" โจวซวงกับผู้คนที่อยู่รายรอบต่างพากัน
แสดงความยินดี

ถึงอึ้งหิมดีใจเหลือกำลังที่ได้ครอบครองดาบวิเศษ เขาตั้งชื่อมัน
ว่า 'แตกทัพ'

'แม่แตกทัพอย่าได้ทุกข์ระทม ศาสดราคมเบิกนุกปณิธาน' กลอน
บทนี้เดิมที่กล่าวถึงการส่งเพื่อนที่ต้องจากลาไปออกทัพ แต่งขึ้นโดยกวี
สมัยถัง แต่บรรดาหลังชวนให้นึกถึงเหตุการณ์แตกทัพของตนเองยิ่งนัก
ส่วนเรื่องที่ว่าใครเป็นคนแต่งบทกลอนนั้นถึงอึ้งหิมก็จำไม่ได้แล้ว

ถึงอึ้งหิมเก็บแตกทัพกลับเข้าฝัก หันไปบอกกับช่างเหล็กร้อยกว่าคน
ที่อยู่ภายใต้การดูแลของโจวซวง "หลายวันมานี้พวกเจ้าต่างลำบากแล้ว
นับแต่นี้ไปจงใช้ความสามารถที่มีอยู่สร้างอาวุธชิ้นยอดให้กับทหารหาญ
ของพวกเรา"

ทุกคนต่างขานรับเสียงดังกังวาน "พวกข้าจะขอจดจำคำของนายท่าน"

ถึงอึ้งหิมถึงถอดแท็กไฟไว้ในมือ เดินไปหยุดอยู่หน้าโจวซวง "โจวซวง วันหน้าเจ้าจงนำคนเหล่านี้สร้างอาคารและชุดเกราะให้กับกองทัพ รับหน้าที่เป็นหัวหน้าดูแลโรงผลิตอาวุธ ข้าจะรับสมัครคนเพิ่มอีกห้าร้อย เจ้ากับนายช่างคนอื่นๆ ใช้เวลาว่างสอนพวกเขาตีหลอมอาวุธ"

โจวซวงพูดตื่นเต้น "ขอบคุณนายท่านที่เห็นความสำคัญของข้า ข้าจะทำงานรับใช้นายท่านอย่างสุดความสามารถ"

"ฮ่าๆ ดี พวกเจ้าเห็นดีเห็นชอบกันมามากแล้ว กลับไปพักผ่อน ให้เต็มที่เถอะ"

ครั้นกลับถึงจวนขุนพล ถึงอึ้งหิมก็รู้สึกเนื้อตัวอ่อนระทวยหมดสิ้น เรี่ยวแรง

"ท่านพี่ ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว อาวุธสร้างสำเร็จหรือไม่" เห็นถึงอึ้งหิมกลับมาหลี่หู่ยก็รีบตรงเข้าไปต้อนรับ

"อืม ฮูหยิน เจ้าดู" ถึงอึ้งหิมแกว่งเจ้าแท็กไฟในมือไปมาต่อหน้า หลี่หู่ย

"นี่คือ...อาวุธที่เพิ่งทำสำเร็จ?" หลี่หู่ยถาม

ถึงอึ้งหิมพยักหน้าชักแท็กไฟออกจากฝัก ประกายแสงสว่างวาบ ดาบวิเศษแท็กไฟปรากฏขึ้นต่อสายตาหลี่หู่ย

"ท่านพี่ ดาบเล่มนี้ดูคมยิ่งนัก ต้องเป็นดาบชั้นดีแน่ใช่หรือไม่" หลี่หู่ยมองดูแท็กไฟพลางถาม

ถึงอึ้งหิมยิ้มพูด "หากมีใช้ดาบชั้นดี ข้าจะต้องการมันไปเพื่ออันใด ดาบวิเศษเล่มนี้ข้าตั้งชื่อให้มันแล้ว มันชื่อแท็กไฟ มา เจ้าลองถือมันดู!"

ถึงอึ้งหิมยื่นแท็กไฟในมือให้หลี่หู่ยถือ ทันทีที่ดาบถึงมือ นางก็ รู้สึกได้ถึงน้ำหนักมากมายมหาศาลของมัน นางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอ

นางหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะมีแรงถือไหว จึงเอ่ยปากบอกกับถึงอึ้งมิ่ง
"ท่านพี่ ดาบเล่มนี้หนักยิ่งนัก"

"หนัก? อ่า...เจ้าว่าเช่นนั้นก็มีผิด ดาบเล่มนี้ตีขึ้นจากเหล็กกล้า
บริสุทธิ์มีหรือจะไม่หนัก สุหยิน วันพรุ่งนี้ข้าจะให้โจวซวงตีกระบี่น้ำหนักเบา
ให้เจ้าสักเล่ม เจ้าว่าดีหรือไม่" ถึงอึ้งมิ่งพูด

พอได้ยินเช่นนั้นหลี่หู่ยก็พูดยินดี "ดียิ่งนักท่านพี่ ข้ายังไม่เคย
ได้จับกระบี่จริงๆ เลยสักครั้ง"

ถึงอึ้งมิ่งยิ้ม "สุหยิน เพลงกระบี่ของเจ้าฝึกไปเท่าใดแล้ว"

หลี่หู่ยคืนแตกทัพให้ถึงอึ้งมิ่ง พูดน้ำเสียงเป็นสุข "เพลงกระบี่ของ
จินหย่งข้าเรียนรู้หมดสิ้นแล้ว เชื่อว่าฝึกอีกแค่เล็กน้อยก็ออกรบได้แล้ว"

ถึงอึ้งมิ่งเก็บแตกทัพเข้าฝึก ภายใต้อันแสงไฟเขาสังเกตเห็นใบหน้า
ที่เคยขาวสลับของหลี่หู่ยดำคล้ำขึ้นเล็กน้อย ถึงอึ้งมิ่งยื่นมือลูบใบหน้า
ของหลี่หู่ยเบาๆ พูดเอ็นดู "สุหยิน เจ้าตากแดดจนดำไปหมดแล้ว"

หลี่หู่ยโอบกอดถึงอึ้งมิ่ง แนบแก้มลงบนอกเขาพลาญพูด
ออดอ้อน "ท่านพี่ ข้าไม่กลัว ดำก็ดำไป ขอเพียงอยู่ข้างกายท่านจะให้ข้า
ทำอันใดข้าก็ยินดีทั้งนั้น"

ถึงอึ้งมิ่งอุ้มหลี่หู่ยขึ้นวางลงบนเตียง ยิ้มเจ้าเล่ห์ "สุหยิน
หลายวันมานี้ข้ามีวแต่ยุ่งอยู่กับเตาหลอมอาวุธทหาร ไม่มีเวลาดูแลเจ้า
ไม่รู้ว่าเจ้าคิดถึงข้าบ้างหรือไม่"

หลี่หู่ยพยักหน้าชัดเจน กอดถึงอึ้งมิ่งไว้ ร่างของเขากับนาง
กอดกระหวัดอยู่ด้วยกันไม่ห่าง

วันที่สอง ถึงอึ้งมิ่งหาคนให้โจวซวงได้อีกห้าร้อยคน อีกทั้งยังให้
จางกัน หลางซู่พาคคนสร้างโรงผลิตอาวุธเพิ่ม

หลังจัดการเรื่องราวต่างๆ เสร็จ ถึงอึ้งหิมงก็มาถึงยังลานฝึก เขาเรียกทหารหญิงทั้งหมดให้ไปรวมตัวกันอยู่กึ่งกลางลาน เตรียมตรวจสอบดูความคืบหน้าของพวกนางตลอดระยะเวลาครึ่งเดือนที่ผ่านมา

บรรยากาศบนลานฝึกคึกคักเป็นที่สุด ทหารหญิงเหล่านั้นยืนประจำตำแหน่งของตน ตั้งขบวนเป็นเก้ากลุ่ม เตรียมรับการตรวจพลของอึ้งหิมง

หลังตรวจพลเสร็จ อึ้งหิมงก็พยักหน้าพึงพอใจ เขาบอกกับตัวเองในใจ ดูท่าครึ่งเดือนที่ผ่านมาทหารหญิงพวกนี้ไม่เพียงไม่เกียจคร้านหน้าซำยังประสบผลสำเร็จในการฝึกฝน แต่ละคนไม่เพียงมีทักษะแตกต่างกันออกไป หากยังรู้จักวิธีการจัดกระบวนทัพ รู้จักวิธีต่อสู้ทำสงครามอีกด้วย ไร้ใจของผลิตอาวุธเสร็จเรียบร้อยก่อน ถึงตอนนั้นข้าจะแจกจ่ายอาวุธให้ทุกคน ฝึกฝนทหารหญิงพวกนี้อย่างเข้มข้นจริงจังจนกลายเป็นกองกำลังที่เข้มแข็ง

"นายท่าน ทหารหญิงแสดงกระบวนพลเสร็จสิ้นแล้ว เชิญนายท่านกล่าวอะไรสักอย่างกับพวกนางด้วย" หวังเหมิงกระซิบ

อึ้งหิมงขยับขึ้นหน้าสองก้าวขึ้นไปยืนอยู่บนแท่น กล่าวกับทหารหญิงทั้งสองหมื่นที่อยู่กลางลานฝึก "วันนี้เป็นวันที่สมควรแก่การเฉลิมฉลองยิ่งวันหนึ่ง เพราะเขาไท่ซานของพวกเราได้ถือกำเนิดกองกำลังที่เข้มแข็งขึ้นอีกหนึ่งกอง การแสดงของพวกเจ้าเมื่อครู่ นับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก นับแต่เข้าไปข้าขอแต่งตั้งกองกำลังทหารของพวกเจ้าขึ้นอย่างเป็นทางการ ให้ชื่อว่ากองกำลังเหนียงจื่อ (อิสตรี) หวังว่าวันหน้าพวกเจ้าจะเข้มงวดกวดขันต่อตนเอง เห็นตัวเองเป็นดั่งทหารนายหนึ่ง!"

"ขอนายท่านอายุยืนหมื่นปีหมื่นๆ ปี!" ทหารหญิงจำนวนนับหมื่นพันตะโกนก้อง

ถึงอึ้งหมิงบอกกับหวังเหมิงอย่างพึงพอใจ "ท่านกุนซื่อ ก่อนหน้านี้ ท่านบอกให้ข้าตั้งธง วันนี้ข้าตัดตัดสินใจแล้ว จะตั้งชื่อธงประจำทัพของพวกเราขึ้นอย่างเป็นทางการ ท่านว่าข้าควรตั้งชื่อธงประจำทัพของพวกเราว่าอันใด"

หวังเหมิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "นายท่าน พวกเราเรียกธงประจำทัพว่าอันดีหรือไม่ รวบรวมเหล่าผู้กล้าทั่วหล้าร่วมต่อต้านพวกนอกด่าน"

"ดี เช่นนั้นต่อจากนี้ไปพวกเราก็จะใช้คำว่าอันเป็นชื่อธงประจำทัพของพวกเรา รับช่วงต่อจากหฺร่นเว่ย สร้างแผ่นดินให้รุ่งเรืองสถาพร" ถึงอึ้งหมิงพูดน้ำเสียงกระฉ่างชัด

สองวันให้หลัง เพื่อให้การใช้เตาหลอมเป็นไปได้สะดวกสบาย ประหยัดแรงมากขึ้น ถึงอึ้งหมิงได้สั่งให้เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาติดตั้งกล่องหีบลมพลั่งน้ำ อาศัยน้ำในทะเลสาบหลังเขาที่ไหลอยู่อย่างไม่ขาดสาย ขับเคลื่อนกล่องหีบลมแทนแรงคน

อีกทั้งเขายังติดตั้งสายพานลำเลียงแบบง่ายๆ ขึ้นอีกเส้น ให้คนหนึ่งถึงสองคนยืนอยู่ที่ช่องลำเลียง ทันทีที่ขยับสายพาน ถ่านหินแร่เหล็กก็จะถูกจำแนกลำเลียงส่งเข้าเตาเผาได้เอง

สองวันนี้เกิดเรื่องต่างๆ ขึ้นมากมาย โรงผลิตอาวุธของโจวซวง แคเตาเผาเตาเดียวก็ผลิตชุดเกราะได้ถึงห้าร้อยสี่สิบชุด ชุดเกราะของเขานี้ แม้จะหนักอยู่บ้างแต่ก็ป้องกันคมศัสตราวุธได้ดีกว่าเกราะเหล็กทั่วไปหลายเท่า การฝึกฝนกองกำลังเหนียงจื่อเริ่มรวมกลุ่มอบรมใหม่อีกครั้ง โดยมิหวังเหมิงเป็นผู้ฝึกสอน

ถึงอึ้งหมิงอาศัยรายงานที่กวนเอ๋อร์หนิวส่งกลับมา เตรียมคิดแผนการใหม่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5748->